

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

EMBERI JOGOK EURÓPAI BÍRÓSÁGA

MÁSODIK SZEKCIÓ

TAMÁSI ÉS MÁSONK kontra MAGYARORSZÁG ÜGY

(25848/06. sz. kérelem)

ÍTÉLET

STRASBOURG

2009. április 21.

*Ezen határozat az Egyezmény 44. Cikkének 2. bekezdésében foglalt
körülmények beálltával válik véglegessé. Szerkesztői változtatás alá eshet.*

A Tamási és mások kontra Magyarország ügyben,

Az Emberi Jogok Európai Bírósága (Második Szekció) Kamaraként tartott ülésén, melynek tagjai voltak:

Françoise Tulkens, *Elnök*,

Ireneu Cabral Barreto,

Vladimiro Zagrebelsky,

Danutė Jočienė,

Dragoljub Popović,

Sajó András,

Nona Tsotsoria, *bírák*

és Françoise Elens-Passos, *Hivatalvezető-helyettes*

2009. március 31-i zárt ülésén lefolytatott tanácskozását követően az azon időpontban elfogadott alábbi ítéletet hozza:

AZ ELJÁRÁS

1. Az ügy alapja egy, a Magyar Köztársaság ellen benyújtott kérelem (25848/06. sz.), amelyet az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló egyezmény („az Egyezmény”) 34. Cikke alapján négy magyar állampolgár – Tamási Lajos és Tamási Lajosné, valamint Károlyi Vilmos és Károlyi Vilmosné („a kérelmezők”) – 2006. június 5-én terjesztett a Bíróság elé.

2. A kérelmezőket Róth M., Budapesten praktizáló ügyvéd képviselte. A Magyar Kormányt („a Kormány”) dr. Hölzl Lipót Képviselő képviselte az Igazságügyi és Rendészeti Minisztériumból.

3. A kérelmezők azt állították, hogy a Földhivatal indokolatlanul hosszú ideig tartott fenn ügyükben egy bizonytalan jogi helyzetet. Azt is előterjesztették, hogy az ezzel kapcsolatos bírósági eljárás nem volt tisztességes.

4. A kérelmezők és a Kormány is észrevételeket terjesztettek elő az ügy érdeméről (59. szabály 1. bekezdés).

A TÉNYEK**AZ ÜGY KÖRÜLMÉNYEI**

5. A kérelmezők – megnevezésük sorrendjében – 1935-ben, 1936-ban, 1949-ben, illetve 1949-ben születtek és Budapesten élnek.

6. A kérelmezők – két házaspár – 1996-ban lakás adásvételi szerződést kötöttek. Az eladói pozícióban lévő egyik kérelmező nem tulajdonosként, hanem csak széljegyes tulajdonosként volt bejegyezve az ingatlan-

nyilvántartásba. Továbbá, jogelődje („a Jogelőd”) is ugyanebben a helyzetben volt, s az a személy volt tulajdonosként („a Tulajdonos”) bejegyezve, aki 1993-ban eladta a lakást a Jogelődnak. Mivel 2000-ben a Jogelőd nem tudta megszerezni a Tulajdonos hozzájárulását saját tulajdonjogának bejegyeztetéséhez, a Kerületi Földhivatal az azt követő tulajdonjog-átruházások tekintetében sem a Jogelőd, sem a kérelmezők tulajdonbejegyzés iránti kérelmét nem teljesítette.

7. A kérelmezők a Fővárosi Földhivatalhoz fellebbeztek. Azt panaszolták, hogy ha értesítették volna őket a Jogelőddel és a Tulajdonossal kapcsolatos eljárásról, akkor ők maguk beszerezheték volna a szükséges hozzájárulást, lehetővé téve a tulajdonjog-átruházások bejegyzését.

8. Bár a hiányzó hozzájárulást időközben beszerezték és benyújtották, a Földhivatal elutasította a kérelmezők fellebbezését. 2005. december 9-én a Fővárosi Bíróság elutasította a kérelmezők bírósági felülvizsgálat iránti kérelmét. A Fővárosi Bíróság a Legfelsőbb Bíróság irányadó ítéleteire hivatkozott, amelyek szövege csak az alperes Földhivatal (amely a korábbi eljárásokban is alperes volt) számára volt hozzáférhető, a kérelmezők számára nem. Összegezve, a kérelmezők tulajdonjoga ebben a szakaszban nem került bejegyzésre.

9. A kérelmezők felülvizsgálati kérelme nyomán 2006. május 9-én a Legfelsőbb Bíróság az ügy érdemi felülvizsgálatát rendelte el.

10. 2006. november 15-én a Legfelsőbb Bíróság felülvizsgálati tanácsa elutasította a kérelmet. Ezt a határozatot 2006. december 11-én kézbesítették a kérelmezők ügyvédje számára

11. A kérelmezők ezt követően az 1997. évi CXLI. törvény 86-88. § (rendezetlen tulajdoni állású ingatlanokkal kapcsolatos eljárás) alapján kérték a szóban forgó ingatlan helyzetének rendezését az ingatlan-nyilvántartásban.

12. A kérelmezők kérelmének helyt adva a tulajdonjog-átruházás végül 2008. június 13-án bejegyzésre került.

A JOG

13. A kérelmezők az Egyezmény 6. Cikkének 1. bekezdése és az Első kiegészítő jegyzőkönyv 1. Cikke alapján panaszolták, hogy a Földhivatal 1993-tól 2000-ig egy bizonytalan jogi helyzetet tartott fenn azért, hogy nem megfelelően dolgozta fel a tulajdonjog-átruházásokat tanúsító széljegyeket. Következésképpen a tulajdon védelméhez fűződő jogukat annyiban megsértették, hogy a tulajdonjog-átruházás bejegyzése iránti eredeti kérelmüket elutasították, s az 1996-ban eszközölt tulajdonjog-átruházás rendezésére csak 2008-ban került sor.

14. A Kormány vitatta az állítást.

15. Az Egyezmény 6. Cikke 1. bekezdésének releváns része kimondja:

„Mindenkinek joga van arra, hogy ... bíróság tisztességesen ... tárgyalja él ... ésszerű időn belül ... hozzon határozatot polgári jogi jogai és kötelezettségei tárgyában ...”

16. Az Első kiegészítő jegyzőkönyv 1. Cikkének releváns része kimondja:

„Minden természetes vagy jogi személynek joga van javai tiszteletben tartásához. Senkit sem lehet tulajdonától megfosztani, kivéve, ha ez közérdekből és a törvényben meghatározott feltételek, valamint a nemzetközi jog általános elvei szerint történik...”

17. A Bíróság úgy véli, hogy a kérelmet olyannak kell tekinteni, mint ami alapvetően az Egyezmény 6. Cikkének 1. bekezdése szerinti „ésszerű időn belüli tárgyalás”-ra alapozódik, különösen annak a ténynek a fényében, hogy a kérelmezők tulajdonjog-átruházása végül bejegyzésre került, bár jelentős késedelemmel.

18. A figyelembe veendő időszak 1996-ban kezdődött és 2008-ban zárult le. Ilyen módon két közigazgatási és két bírósági szinten megközelítőleg tizenkét évig tartott. Ezért a kérelmet elfogadhatóvá kell nyilvánítani.

19. A Bíróság már többször megállapította az Egyezmény 6. Cikke 1. bekezdésének megsértését olyan ügyekben, amelyek a jelenlegihez hasonló kérdéseket vetettek fel (ld. *Frydlender v. France* [GC], no. 30979/96, § 43, ECHR 2000-VII). A Bíróság úgy véli, hogy a Kormány nem terjesztett elő olyan tényt vagy meggyőző érvet, amely a Bíróságot a jelen körülmények között eltérő következtetés levonására bírná. Ezért a Bíróság megállapítja, hogy az eljárás túlzottan hosszú volt, és nem felelt meg az “ésszerű idő” követelményének. Ezért az Egyezmény 6. Cikkének 1. bekezdését megsértették.

20. Ilyen körülmények között a Bíróság úgy véli, hogy bár az Első kiegészítő jegyzőkönyv 1. Cikke alapján előterjesztett panasz is elfogadható, nem szükséges külön megvizsgálni, hogy azt a rendelkezést is megsértették-e az ügyben (ld. *Zanghi v. Italy*, 19 February 1991, § 23, Series A no. 194-C).

21. A kérelmezők az Egyezmény 6. Cikkének 1. bekezdése és a 13. Cikk alapján az eljárás tisztességtelen voltát is panaszolták. A Kormány vitatta a panaszt.

22. A Bíróság észrevételezi, hogy bár az eredeti közigazgatási perben a Legfelsőbb Bíróság elutasította a kérelmezők keresetét, tulajdonjog-átruházás bejegyzése iránti kérelmüknek a hatóságok végül helyt adtak. Ilyen körülmények között a Bíróság meggyőződött arról, hogy ebben az összefüggésben a kérelmezők nem állíthatják magukról, hogy Egyezményben védett jogaik megsértésének áldozatai. Ezért ez a panasz a 35. Cikk 3. bekezdése szerinti értelemben *ratione personae* összeegyeztethetetlen az Egyezmény rendelkezéseivel, és azt az Egyezmény 35. Cikkének 4. bekezdése alapján el kell utasítani.

23. Az Egyezmény 41. Cikke alapján a kérelmezők fejenként egy millió forint¹ nem vagyoni kártérítést követeltek.

24. A Kormány elfogadta az igényt.

25. Ezért a Bíróság a teljes kért összeg euróban kifejezett összegét, azaz 3850 eurót ítél meg fejenként mindegyik kérelmező számára.

26. A Bíróság előtt felmerült költségek és kiadások tekintetében a kérelmezők együttesen 1600 eurót plusz 20% ÁFA-t követeltek ügyvédi munkadíj megtérítésére – amely 100 euró plusz ÁFA óradíj mellett végzett 16 órányi jogi munkának felel meg –, s további 300 eurót kértek különböző adminisztrációs költségek megtérítésére.

27. A Kormány nem nyilvánított véleményt a kérdéssel kapcsolatban.

28. A Bíróság esetjoga szerint a kérelmező csak akkor jogosult a költségek és kiadások megtérítésére, hogyha bizonyítja, hogy azok ténylegesen és szükségszerűen merültek fel, és összegüket tekintve ésszerűek. A jelen ügyben, a birtokában lévő információkra és a fenti kritériumokra figyelemmel, a Bíróság a teljes kért összeg megítélését tartja ésszerűnek.

29. A Bíróság úgy találja megfelelőnek, hogy a késedelmi kamatnak az Európai Központi Bank marginális kölcsönkamatán kell alapulnia, amelyhez további három százalékpontot kell hozzáadni.

EZEN INDOKOK ALAPJÁN A BÍRÓSÁG EGYHANGÚLAG

1. Az eljárás hosszával és a kérelmezők tulajdon védelméhez fűződő jogába történt állítólagos beavatkozással kapcsolatos panaszt elfogadhatóvá, a kérelem többi részét elfogadhatatlanná *nyilvánítja*;
2. *Megállapítja*, hogy az Egyezmény 6. Cikkének 1. bekezdését megsértették;
3. *Megállapítja*, hogy az Első kiegészítő jegyzőkönyv 1. Cikke alapján előterjesztett panasz érdemét nem szükséges külön megvizsgálni;
4. *Megállapítja*:
 - (a) hogy az alperes Államnak attól az időponttól számított három hónapon belül, amikor az ítélet az Egyezmény 44. Cikkének 2. bekezdése szerint véglegessé válik

¹ 3850 euró (EUR)

(i) nem vagyoni kár tekintetében a kérelmezők számára fejenként 3850 (háromezer nyolcszázötven) eurót, továbbá az ezen összeget terhelő adók összegét;

(ii) költségek és kiadások tekintetében a kérelmezők számára együttesen 1900 (ezerkilencszáz) eurót, továbbá az ezen összeget terhelő adók összegét;

kell kifizetnie nemzeti valutában, a teljesítéskori átváltási árfolyam alkalmazásával;

(b) hogy a fent említett három hónap lejártát követően a teljesítés időpontjáig a késedelmes időszakra az Európai Központi Bank marginális kamatlábát három százalékponttal meghaladó mértékű kamatot kell fizetni a fenti összeg után;

Készült angol nyelven, írásbeli kihirdetésre került 2009. április 21-én, a Bíróság Eljárási Szabályzata 77. § 2. és 3. bekezdésének megfelelően.

Françoise Elens-Passos
Hivatalvezető-helyettes

Françoise Tulkens
Elnök